Натисніть тут, щоб

купити книгу на сайті

або замовляйте за телефоном:

(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62

Свен Нордквіст

Як дідусь шукав капелюха

Зі шведської переклала Галина Кирпа

НК Богдан

Дідусь мав капелюха, якого ніколи не знімав із голови. Хіба що як лягав спати. Тоді він вішав його на настільну лампу біля свого ліжка. То було останнє, що він робив щовечора перед сном. І перше, що він робив кожного ранку, то це вдягав капелюха.

Одного ранку дідусь прокинувся й побачив, що капелюх зник. Спершу він просто здивувався. Потім, чим довше він шукав капелюха, тим більше злився. Тричі перевернувши все догори дриґом і щонайменше сім разів полапавши голову, розлючений дідусь потупав на кухню.

— Хтось поцупив мого капелюха! — зарепетував він. — Це тобі заманулося жартувати?

Дідусів пес Блиск дрімав на кухонному столі. Він спросоння бликнув одним оком, а тоді знов його заплющив.

— Я ніколи не жартую перед обідом, хто-хто, а ти повинен це знати, — відповів пес. — Учора я лежав тут і відпочивав до обіду і так само буде й сьогодні.

— Ну й ну! Який же з тебе сторожовий пес?! — заходився сваритися дідусь. — Уночі тут хтось побував. Якісь бандюки вкрали мого капелюха! Дозволь мені спитати: що я без нього робитиму?

— Скільки разів тобі казати, що я не сторожовий пес! — заявив Блиск. — Я загалом люблю спілкуватися. Попий кави і знов будеш у гуморі.

— Кави! — засичав дідусь. — Навряд чи я зумію пити каву без капелюха на голові. А це що таке?

Разом із кавою в дідусеву чашку впав олов'яний солдатик. Чого він там опинився? Дідусь випив три чашки кави, міркуючи над тим, як олов'яний солдатик потрапив до кавника.

— Між іншим, мені снилося, що твій старий капелюх полетів у напрямку хатини, де живе Курка, — промимрив Блиск. — Якщо тебе цікавлять мої сни.

— Чому ж ти не сказав цього відразу, — буркнув дідусь.

Запхнувши олов'яного содатика в кишеньку на грудях, він вибіг надвір.

Дідусь швиденько подався до хатини, де жила Курка. Вона саме сиділа в саду й плела на спицях.

— Добридень тобі, Курко, — сказав дідусь. — Я шукаю свого капелюха. Очевидно, вночі його поцупили злодії. Ти нічого не бачила?

— Капелюха? Вночі? — перепитала Курка. — Капелюха-вночі-капелюха-вночі! Та що це ти кажеш? Я плету. Нічого не чую, нічого не бачу. Сиджу собі й плету. Кава — в холодильнику, шоколадні вафлі — у каструлі. Наливай, будь ласка, каву і вмочай у неї вафлі, тільки не базікай. У мене повно роботи.

Поки Курка торохтіла, дідусь налив чашку кави й узяв одну шоколадну вафлю. Надкусивши її, він виявив у ній половинку годинникового ланцюжка. І тільки дідусь хотів запитати, як це той ланцюжок опинився у вафлі, Курка сказала:

— Спитай кого-небудь у старому сараї. Про того капелюха, що зник уночі. Хтось знає більше, ніж здається. Хтось пильно стежить за капелюхами.
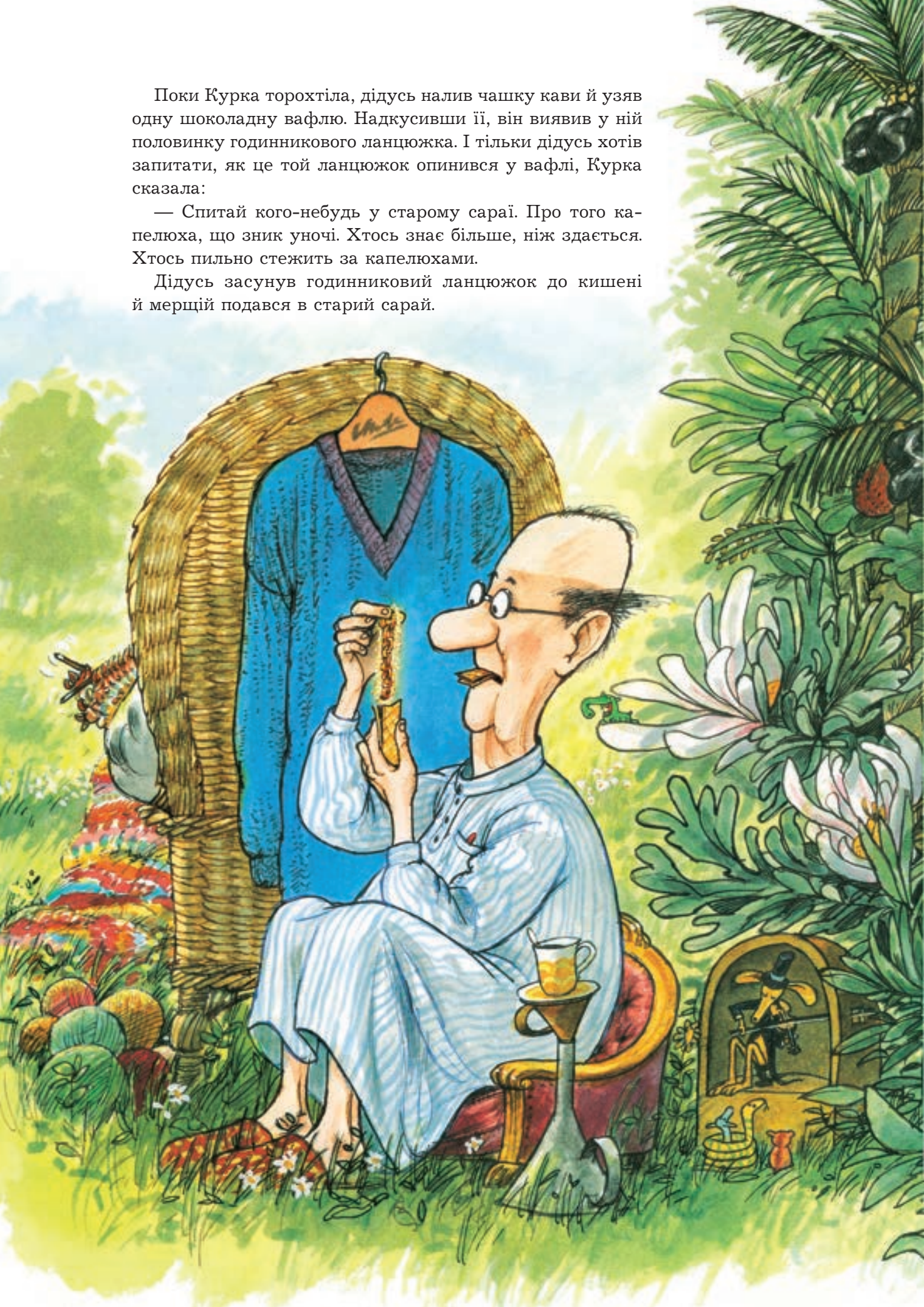
Дідусь засунув годинниковий ланцюжок до кишені й мерщій подався в старий сарай.